

VJEČNA IGRA

- Tata, mogu li van? - upita Igra Život.
- Možeš, ali prvo pitaj mamu.
- Mama, mogu li van? - upita Igra svoju majku, Maštu.
- Možeš, slatkice!

Igra je bila dijete Života i Mašte. Zapravo, Igra će imati više od dvije tisuće dvadeset i jedne godine, a ipak će ostati dijete. Igra je prelijepa, poput svoje majke. Poput svoje majke mijenjala je i boju očiju, kože i kose. Od oca je naslijedila mudrost i dugovječnost. Život je već bio jako star, a Mašta nešto mlađa. Kada su se upoznali, bilo im je odmah jasno da su stvoreni jedno za drugo. I ubrzo su dobili Igru.

Igra se vratila.

- Slušaj, malena! - reče Mašta. A Život nastavi:
- Dobit ćeš sestricu. Kako je želiš zvati?
- Mmmmm... - promisli Igra - neka se zove... Sreća!
- Kako želiš - uglas će roditelji.

Mašta pruži ruku Igru, a potom i Životu. Nasmiješila se. I ostatak obitelji se nasmiješi. I tad se, polako, poče stvarati oblačić. Iz oblačića iskoči djevojka. Bila je to Sreća! Imala je dugu kosu, ljubičaste oči i lila osmijeh. Oblačić učas nestade. Ali Sreća nije. Zagrlila je Igru, potom i Maštu. A zatim i Život.

- Mi ne možemo jedni bez drugih. Moramo se držati zajedno. Jedni bez drugih nismo isti - mudro će Život.

Mašta nastavi:

- Ne smijemo nikad odustati! Nekad je teško, ali prepreke nisu problem. Nađimo način.
- Lebdite svijetom i širite igru i sreću. Mi ćemo uvijek biti s vama - zaključí Život.

I tako su Igra i Sreća krenule. Igra je zagrlila sreću - te s neba pade Ljubav! Imala je rumene obraze i purpurnu kosu. Tijelo joj je bilo sanjivo i vitko.

- Zdravo, sestrice! - reče Sreća, a Igra nestašno mahne.

U dobrom društvu vrijeme juri. Igra, Ljubav i Sreća osjete umor. Zaspashe, pa ugledashe roditelje. Iz glava im prostruji San. Zagonetno se osmjehne.

- Ja sam vaš brat - San!

I sad, ako želim nastaviti, morat ću napisati pravi roman, od barem stotinu stranica. Jer nakon Sna, još su se izrodile Zabava, Nada, Mudrost... Ali, najvažnija je ipak - Igra. S njom je sve započelo. Čak i ova priča. Ova priča istinska je IGRA.